

anset sig for kompetente til at meddele mig Invalideforsørgelsen, uden at dog deri skulde ligge nogen Erkjendelse af, at saadan Narjagsforbindelse ikke skulde være til Stede, eller jeg iøvrigt anses for uværdig. — Jeg fordrister mig derfor som mit sidste Haab, at henvende mig til det høie Folkething med Andragende om en passende Understøttelse, enten aarlig eller dog i det Mindste een Gang for alle. Iøvrigt tillader jeg mig med Hensyn til de nærmere Oplysninger at henvise til de Dokumenter, jeg alt har indsendt til Invalideforsørgelsen og Finantsministeriet."

Af tvende med Andragendet fulgte Skrivelser fra Invalidestyrelsen af 22de November 1886 og fra Finantsministeriet af 8de Januar 1887 fremgaar det, at, da man ikke har kunnet erkjende, at den Synssvækkelse, hvoraf Ansøgeren lider, skyldes hans militære Tjeneste i 1864, er man ude af Stand til at tilstaa ham den ansøgte Forsørgelse.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Finantsministeren.

69. Fra forhenværende Smed Anders Christensen af Dndløse om Pension. (Indbragt den 24de Februar af Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds, Dinesen.)

Andragendet er saalydende:

"Jeg Undertegnede forhenværende Smed Anders Christensen af Dndløse pr. Mørtøvd tillader mig herved den ærbødige Frihed at andrage den høie Rigsdag i følgende Anledning: Jeg, der i Slaget ved Isted den 25de Juli 1850 fik et Studsaar i venstre Bryst, der har efterladt sig en tiltagende Svaghed, tillader mig herved efter forgjæves at have andraget, saavel Invalideforsørgelsen som Ministeriet om en aarlig Pension, at henvende mig til den høie Rigsdags Bistand, om Opnaaelse af en saadan, da det er min fulde Overbevisning, at mit Helbred er nedbrudt i Landets Tjeneste, hvilket jeg saavel her som ved de tidligere ovenfor nævnte Ansøgninger har bevidnet ved paalidelige Mænds Attester, Mænd der har kjendt mig fra min tidlige Ungdom, og som ikke alene bevidner, at jeg før jeg blev indtaltd til Tjeneste under Krigen var i Besiddelse af et godt Helbred, men tillige at jeg efter denne har været meget svagelig, ja endog saa svagelig, at det har været mig umuligt med egne Hænder at erhverve det Fornødne til mig og mine. Naar jeg ikke strax, da jeg blev udfirevet af Lazarettet, ansøgte om Pension, der efter Professor Saxtorphs Udtalelser og Motiveringen i hoslagte Kasationsattest ikke den Gang villet være vaanfelig for mig at have opnaaet, da har det sin Grund deri, at jeg altid har sat mig det som den høieste Værdi, at forsørge mig selv, saa længe jeg kunde; dertil fik jeg, der var Smedesvend af Profession og født paa Kongsdals Gods, den Gang en betydelig Støtte af dette, Eier nuværende Conseilspresident Estrup til at opføre en Bolig med Smedie, hvor jeg ved at holde Folk til at udføre Arbeidet i mange Aar var i Stand til at forsørge min Familie, Kone og 10 Børn, hvilken Forretning jeg paa Grund af tiltagende Svaghed siden har maattet afstaa. I Henshold til de her af mig samt de i hosfølgende Attester givne Oplysninger tillader jeg mig herved underdanigst, at ansøge den høie Rigsdags Bistand, idet jeg turde nære det Haab at jeg, der nu er uden Formue med en nedbrudt Helbred, der efter min faste Overbevisning er en Følge af det mig i Krigen erholdte Saar, til Ansættelse af en aarlig Pension".

Blandt Bilagene til Andragendet findes en Skrivelse af 8de Januar 1887 fra Finantsministeriet, hvori meddeles Andrageren at, efter Udfaldet af den ved Invalidestyrelsens lægekundige Konsulent foretagne Undersøgelse af ham, kan man ikke erkjende, at det Brysttilfælde, hvoraf han lider, staar i Forbindelse med det ham i Slaget ved Isted tilføjede Saar, eller at dette iøvrigt har efterladt Følger, der væsentlig indskrænkte hans Erhvervsevne, hvorfor man som Følge heraf er ude af Stand til at tilstaa ham Forsørgelse som Invalid.

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Finantsministeren.